

bestående, at vi mangle ganske det Grundlag, vi absolut maa have for at gjøre Forslaget til Gjenstand for Behandling. Jeg skal forlade dette Punkt og gaa over til den almindelige kommunale Beskatning. At her ogsaa Nødvendigheden af Oplysninger gjør sig gjældende, og at Trangen og Savnet af disse ogsaa vilde være til Hinder for at gjøre dette Forslag til Gjenstand for egentlig Behandling, forekommer mig er aldeles indlysende. Jeg skal i saa Henseende blot henlede Opmærksomheden paa Bestemmelsen i § 13. Jeg forudsætter den Bemærkning, at nu er jo Beskatningsmaaden væsentlig forskjellig i Kjøbenhavn, Kjøbstæderne og paa Landet. I Kjøbenhavn har man en Indkomstskat, paa Landet derimod en Skat paa Formue og Veilighed, og i Kjøbstæderne er dette vel ialtsaa ogsaa Reglen, skjøndt Lovgivningen der ikke er fuldt saa klar. Naar man nu vil gennemføre Ensartethed, saa er der et Spørgsmaal, der, under Forudsætning af, at man tillige vil gennemføre en Ordning ved Hjælp af Formue- og Indkomstskat, hvad Lovforslaget jo gaar ud paa, trænger sig frem i Forgrunden, nemlig: Hvorledes skal man nu egentlig indrette Beskatningskalaen hvor skal man drage Grænsen i Henseende til dette Eksistensminimum, der skal være skattefrit, hvor skal Væpelsen i Beskatningsmaaden anbringes, hvor langt skal den strække sig o. s. v.? Enhver maa paa Forhaand sige sig selv, at her vil der møde en Bankelighed, idet man ikke kan følge de samme Regler i Kjøbenhavn og f. Ex. i en lille Hede kommune. Her maa man altsaa ty til Oplysninger om, hvorledes den bestaaende Ordning er paa dette Punkt og benytte dem som Veiledning og Udgangspunkt for Reformens Gjennemførelse netop paa dette kritiske Punkt. Og naar man nu spørger: Har man gjort det, har man saaledes rustet sig med det nødvendige statistiske Materiale Landet over, og er man derved sat istand til at faae en fyldestgjørende og tilfredsstillende Besvarelse af Spørgsmaalene? ja, saa skal jeg paa Forhaand blot henvise til, hvad Resultat man er naaet til; man er naaet dertil, at man har givet Kommunerne en Frihed og sat et Spillerum for Beskatningsmyndigheden, som jeg mener under ingen Omstændigheder fornuftigvis kan eller bør tillægges dem. I Henseende til Formueskatten har man givet Kommunalbestyrelserne Ret til at oprette en Skattevedtægt, ifølge hvilken det gjælder som Regel: „Fra den for en fysisk Person som skattepligtig ansatte Formue kan et Beløb af indtil 3,000 Kr. fradrages som skattefrit.“ Altsaa det beror paa hver enkelt Kommunes Forgodtbeholdende, hvor meget den i saa

Henseende vil fritage. Og endvidere kan saadant Fradrag gjøres afhængigt af visse Betingelser, saasom at de vedkommende Formuesgjenstande enten helt eller for en vis Del bestaa af Løsøre. Altsaa for det Første har enhver som helst Kommune frit Spillerum i Henseende til Fritagelse af indtil 3,000 Kr. og kan sætte Grænsen, hvor som helst den vil; det kan enhver som helst lille Sognekommune paa Landet gjøre ganske ligesom Kjøbenhavn; de vidunderligste Kombinationer kunne finde Sted. Endvidere gjøres dette Afdrag afhængigt af visse Betingelser; i en Kommune bliver fast Eiendom fritagen og i en anden Kommune kun Løsøre, og der er i Lovforslaget ikke sat nogen som helst Begrænsning for, hvilke Betingelser der i saa Henseende kan opstilles. Med Hensyn til Minimum for Formuesbeskatningen har Kommunen plein pouvoir, fuld Souverain Myndighed indenfor denne Grænse. Det forekommer mig at være en Ordning, man paa ingen Maade kan gaa ind paa. Her maa nødvendigvis gjøres en Forskel, saaledes at ikke den fulde Frihed tilkommer en hvilken som helst Kommune, og at ikke Borgerne paa denne Maade blive i høi Grad voldgivne den enkelte Kommunes Forgodtbeholdende. Men det Samme gjælder saa i Henseende til Indtægtskalaens Fastsættelse. Der er kun sat den Begrænsning, at det Beløb, ved hvilket fuld Skat indtræder, ikke kan sættes høiere end 6,000 Kr., og ikke lavere end 1,500 Kr. Altsaa indenfor dette Spillerum kan enhver enkelt Kommune efter sit Forgodtbeholdende nærmere fastsætte Statteprocenten, og det Afdrag, der gives de mindre Indtægter, kan være efter Indtægts Størrelse, men ikke overfættige 2,000 Kr. og ikke være mindre end 200 Kr. Der er der den samme omfattende Frihed, som er givet Kommunerne, i Kraft af hvilken de i Virkeligheden have en Beskatningsmyndighed, som det forekommer mig, anvendt uden nogen Sondring i Henseende til de forskjellige Arter Kommuner, om de ere store eller smaa, om de have 200,000 eller 200 Indbyggere. Det bliver fuldstændig urimeligt. Men naar man saa spørger om, hvorfra skrives sig den Latitude, som man saaledes er kommen ind paa, hvorfor har man givet Kommunerne dette ubegribelige Spillerum, som man saaledes har tilbød dem, ja saa vil Betænkningen vise, at her er det naturligvis ogsaa Mangel paa tilstrækkelige Oplysninger, som har gjort, at man har maattet strække sig saa langt, at man der ved har strakt sig, som det forekommer mig, udover alle fornuftige Grænser. Efter de, hedder det i Motiverne, „foreløbig i Udvalget tilveiebragte Oplysninger om Beskatnings-